

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku P. C. i E. C.j

przy uczestnictwie I. C., A. C., Gminy E., Agencji Nieruchomości Rolnych w W., Banku G.(...) Spółki Akcyjnej w W., Powiatu E. - Powiatowego Urzędu Pracy w E., Zakładów Chemicznych „P.(...)” Spółki Akcyjnej w P., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W., S. S. i J. S.

o wpis prawa własności, wykreślenie ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji oraz wykreślenie hipotek w księdze wieczystej nr E.(...),

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 lutego 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania I. C. i A. C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 15 maja 2007 r., sygn. akt I Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 15 maja 2007 r. uczestnicy A. C. i I. C. wniesli o przyjęcie jej do rozpoznania „na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., albowiem w sprawie w ocenie skarżących występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, zachodzi faktyczna nieważność postępowania, a skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”. Dla uzasadnienia wniosku skarżący powołali twierdzenie, że bez konstytucyjnego uregulowania pozycji referendarza sądowego art. 518¹ § 3 k.p.c., ale też art. 398²² § 1 k.p.c. są niezgodne z Konstytucją, a w szczególności art. 45 i 178, co oznacza, że zaskarżone orzeczenie powinno być

uchylone, „stąd też wniosek o merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd Najwyższy”. Ponadto „z ostrożności procesowej” skarżący podali, że konieczna jest wykładnia Sądu Najwyższego w zakresie „stosowania i wzajemnych relacji art. 518¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398²² § 1 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wnoszący skargę kasacyjną jest zobowiązany uzasadnić zawarty w niej wniosek o przyjęcie do rozpoznania. Uzasadnienie wniosku wymaga sprecyzowania, na które z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarżący się powołuje oraz przedstawienia w formie wyodrębnionego wywodu argumentacji prawnej, właściwej dla danej przesłanki, przekonującej, że występuje ona w sprawie.

„Zbiorcze” wyliczenie przesłanek, i poprzestanie na tym - jak to ma miejsce w skardze uczestników - jest oczywiście niedopuszczalne. W skardze brak jest jakiegokolwiek wyodrębnionej argumentacji odnoszącej się do przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Nie można także dopatrzeć się uzasadnienia przesłanki wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w wyrażeniu przez skarżących przekonania, że „wymagana jest wykładnia” dwóch wymienionych przepisów postępowania w ich wzajemnej relacji. Brak jest jakiegokolwiek argumentacji prawnej, przekonującej o istnieniu poważnych wątpliwości odnośnie do szczególnego charakteru art. 518¹ § 3 k.p.c. w stosunku do art. 398²² § 1 k.p.c.

Brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) uzasadnia odrzucenie skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75), o czym Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c.